

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-403/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Eveline Čolović Tomić, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja VIPnet d.o.o., Zagreb, Vrtni put 1, sada A1 Hrvatska d.o.o., Zagreb, Vrtni put 1, kojeg zastupa odvjetnik Hrvatskog Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupa , protiv rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, klasa: UP/I-344-03/17-11/530, urbroj: 376-10-18-94 od 30. kolovoza 2018., radi postupka ozakonjenja, na sjednici vijeća održanoj dana 12. rujna 2019.

p r e s u d i o j e

I. Odbijaju se tužbeni zahtjevi za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/530, urbroj: 376-10-18-94 od 30. kolovoza 2018.

II. Odbija se zahtjev VIPnet d.o.o., sada A1 Hrvatska d.o.o., za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da na trasama na administrativnom području grada Zaprešića – faza 2., trgovačko društvo VIPnet d.o.o., Vrtni put 1, Zagreb ima uvučene kabele bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije s infrastrukturnim operatorom Hrvatski Telekom d.d. Zagreb (točka I. izreke). Točkom II. izreke osporenog rješenja utvrđuje se da je na dan donošenja rješenja između stranaka sklopljen ugovor sa sadržajem navedenim u toj točki izreke.

Ugovorom između tužitelja i Hrvatskog Telekom d.d. Zagreb uređuju se međusobni odnosi u vezi pristupa i zajedničkog korištenja kabelske kanalizacije za trase kabelske kanalizacije na administrativnom području grada Zaprešića – faza 2. i to za 298 trasa sve поближе označeno u tablici. Nadalje, određeno je da na međusobne odnose ugovornih strana koji nisu uređeni tim ugovorom i rješenjem donesenim u postupku sređivanja postojećeg stanja kabela uvučenih bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije za trase iz stavka 1. tog članka se primjenjuju odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) i Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa zajedničkom korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (Narodne

novine, broj 36/16., dalje: Pravilnik) te važeće Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. o načinu i uvjetima zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme (kabelske kanalizacije).

Određeno je da je operator korisnik dužan infrastrukturnom operatoru plaćati naknadu za korištenje elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme iz članka 1. tog Ugovora po cijeni koja je objavljena u važećoj Standardnoj ponudi Hrvatskog Telekom d.d. o načinu i uvjetima pristupa zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i povezane opreme (kabelske kanalizacije), a obveza plaćanja određena je od 29. lipnja 2017.

Točkom III. i IV. izreke osporenog rješenja naloženo je VIPnet d.o.o. Zagreb da u roku od 60 dana dostavi infrastrukturnom operatoru Hrvatskom Telekomu d.d. tehničku dokumentaciju, pobliže označenu u točki III. izreke, za trase iz točke II. rješenja na kojima je uređen odnos ovim rješenjem te da označi svoje kabele na svim trasama sukladno člancima 8. i 20. Pravilnika.

Protiv navedenog rješenja tužbe su podnijeli VIPnet d.o.o. koja je zaprimljena pod poslovnim brojem UsII-403/18 i Hrvatski Telekom d.d. koja je zaprimljena pod poslovnim brojem UsII-410/18. S obzirom da se tužbama zahtijeva ocjena zakonitosti iste pojedinačne odluke spisi su spojeni na temelju odredbe članka 113. stavka 1. Sudskog poslovnika (Narodne novine, broj 37/14., 49/14., 8/15., 35/15., 123/15., 45/16., 29/17., 33/17., 34/17., 57/17., 101/18., 119/18. i 81/19.) radi zajedničkog rješavanja i donošenja zajedničke odluke te predmet riješen pod poslovnim brojem UsII-403/18.

Tužitelj VIPnet d.o.o. u tužbi navodi da osporava točke II. i III. izreke rješenja zbog bitne povrede postupovnih odredaba te pogrešne primjene materijalnog prava, a posebno zbog postojanja proturječnosti između izreke i obrazloženja rješenja, nezakonitog nalaganja dostavljanja dokumentacije koja nije propisana niti zakonom niti podzakonskim aktima, nezakonitog nametanja pravno i faktički nemogućih obveza, nezakonitog širenja ozakonjenja korištenja trase kabelske kanalizacije i na ozakonjenje kabelskih zdenaca, nezakonitog utvrđenja da je između stranaka sklopljen ugovor umjesto određenja prava i obveza stranaka samim upravnim aktom i nezakonite klauzule o općenitoj primjeni Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. na postupak sređivanja postojećeg stanja. Ako je tuženik smatrao da se pojedini dijelovi Standardne ponude vezani za buduće korištenje spornih trasa, primjerice dijelovi kojima se deklarira cijena ili uređuju postupci otklanjanja kvarova, imaju primijeniti na konkretni odnos te je odredbe izrijekom i taksativno trebalo navesti u samoj izreci rješenja. Temeljem pokušaja primjene nesporno neprimjenjivih dijelova Standardne ponude na odnose ozakonjenja vode se tri parnična postupka. Smatra da je izreka i obrazloženje neusklađeno, a točkom III. pobijanog rješenja tužitelju je naložena dostava podataka koji nisu propisani odredbom članka 16. Pravilnika te se tuženik pri izlaganju obveze dostave tehničkog rješenja izrijekom poziva na dokumentaciju iz članka 11. Pravilnika, a koja se ne odnosi na postupak ozakonjenja već na postupak redovnog ugovaranja postavljanja novih kabela u EKI. Navedeni članak 16. Pravilnika ne ovlašćuje tuženika na donošenje odluke o dokumentaciji koja se ima dostaviti u postupku ozakonjenja prema slobodnoj ocjeni kako je to propisano odredbom članka 5. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09., dalje ZUP). Smatra da obveza iz točke III. osporenog rješenja nema uporišta u zakonu. Tom točkom izreke tužitelju se nameće ispunjenje obveza koje su ili već izvršene ili je njihovo izvršenje u velikom broju slučajeva pravno ili fizički nemoguće ili je nepotrebno za postizanje bilo kakvog cilja koji se navodno želi postići. Smatra nejasnim zašto bi operatori korisnici u postupku ozakonjenja morali izrađivati tehničko rješenje ili projekt jer glavni projekt, prema kojem su kabele trebali biti

postavljeni infrastrukturnom operatoru, ne znači ništa. U odnosu na podatke o pričuvnim dužinama i kablskim spojnicama oni su nepotrebni, a nisu ni propisani Pravilnikom, i u većini slučajeva faktički ih je i pravno nemoguće pribaviti. Nadalje, smatra da određivanje rezervne duljine ili dva nastavka koji se nalaze u zdencu ne predstavlja relevantan podatak, ako svi elementi od strane apsolutno svih operatora nisu postavili zdence sukladno pravilima struke, a to u pravilu i nije slučaj. Kao primjer navodi da jedna te ista rezervna duljina može zauzeti 50% ali i 100% slobodnog prostora u zdencu, ovisno o tome je li uredno namotana i povezana ili ne. Podatak o primjerice 20 m rezervne duljine određenog kabela u određenom zdencu infrastrukturnom operatoru ne predstavlja nikakav relevantan podatak iz kojeg bi mogao zaključiti o kapacitetu kojeg ta duljina zauzima. Operatorima je u slučaju da u samom zdencu nema mjesta za smještaj nastavaka ili rezervnih duljina omogućeno isti smjestiti u nadzemne ormariće, što se u pravilu i čini. U velikom broju zdenaca elementi su toliko zapetljani da im nije moguće izmjeriti duljinu ili broj bez izvlačenja cijelog kolopleta kabela i spojnica iz zdenca i njihovog rezanja, a operatoru nije dopušteno rezati kabele drugog operatora pa izvršenje određene obveze osporenim rješenjem je faktičko i pravno nemoguće. Takav postupak bi zahtijevao sudjelovanje svih operatora čiji se kabeli nalaze u zdencu, a jedan operator korisnik nije ovlašten jednostrano poduzimati radnje pa je obveza nametnuta samo jednom operatoru u velikom broju slučajeva pravno i faktički nemoguća. Proizlazi da podaci koje tuženik točkom III. izreke pobijanog rješenja nalaže tužitelju nisu propisani Pravilnikom niti relevantni i pravno i faktički ih nije moguće pribaviti ili su već dostavljeni. Smatra da je tuženik nezakonito proširio legalizaciju korištenja kablске kanalizacije i na kablске zdence jer se podaci o spojnicama i rezervnim duljinama odnose na zauzeće prostora u kablskim zdencima koji su člankom 2. stavkom 1. točke 48. ZEK-a definirani kao povezana oprema. Postupak ozakonjenja provodi se u svrhu sređivanja postojećeg stanja na pojedinoj trasi kablске kanalizacije, a ne u kablskoj kanalizaciji kao cjelini. Navodi da Pravilnik u članku 2. stavku 1. točki 10. trasu kablске kanalizacije definira kao projektirani i već izgrađeni pravac i geodetski pozicioniranu liniju kablске kanalizacije unutar koridora elektronske komunikacijske infrastrukture, a što ne uključuje kablске zdence. Ako bi se zauzeo stav da se postupak ozakonjenja odnosi i na kablске zdence, predmet takvog postupka bi mogli biti samo oni zdenci za koje je HT ishodio potvrde o pravu puta, a za što prema važećim zakonskim propisima nema uporišta. Smatra da je nezakonito utvrđenje kako je između stranaka sklopljen ugovor umjesto određenja prava i obveza stranaka samim upravnim aktom. Poziva se na odredbe članka 16. stavka 9. Pravilnika, a članak 30. stavak 7. ZEK-a utvrđuje mogućnost da odluka tuženika u slučaju kad jedna strana odbije sklopiti ugovor o zajedničkom korištenju EKI u cijelosti zamjenjuje ugovor. Tuženik u tom slučaju svojom odlukom ima odrediti prava i obveze stranaka u postupku, a ne fingirati sklapanja ugovora jer je ugovor rezultat suglasnog očitovanja volja dvaju stranaka a ovdje ga očito nije bilo pri čemu upućuje na presudu ovog Suda, poslovni broj Us-7997/11. Smatra da je nezakonita klauzula o općenitoj primjeni Standardne ponude zainteresirane osobe na postupak sređivanja postojećeg stanja jer iz samih odredaba Standardne ponude proizlazi da se ona isključivo odnosi na postupak ugovaranja novih ugovora o korištenju kablске kanalizacije. Postupak opisan u Standardnoj ponudi odnosi se upravo na taj postupak kada kabeli operatora korisnika u trenutku sklapanja ugovora još nisu uvučeni u kablsku kanalizaciju, nego tek trebaju biti. Standardna ponuda nema odredbe koja bi se odnosila na postupke legalizacije, odnosno postupke u kojima su kabeli već prije sklapanja ugovora uvučeni u kablsku kanalizaciju bez Standardnom ponudom propisanog postupka. Upućuje na odluku tuženika, klasa: 344-01/10-01/630, urbroj: 376-04-10-06 od 22. prosinca 2010. Također, neprimjenljivost Standardne ponude na ove postupke potvrđena je stručnim mišljenjem

tuženika od 19. lipnja 2017., te dijelom citira to stručno mišljenje iz kojeg bi proizlazilo da neovlašteno i nekontrolirano uvlačenje kabela od strane operatora korisnika u kabelsku kanalizaciju HT nisu predmet odluke, a podredno time i Standardne ponude. Tužitelj navodi da je takvo stajalište HAKOM-a potvrđeno i od strane Trgovačkog suda u Zagrebu koji u presudi, poslovni broj Povr-5758/16 od 20. prosinca 2017., donesenoj u jednom od parničnih postupaka pokrenutih od strane HT-a radi naplate ugovorne kazne iz članka 5.6.5. Standardne ponude, nakon sklapanja jednog od legalizacijskih ugovora, u kojoj se potvrđuje da u postupku tuženik nije niti bio dužan dostaviti izvedbeno tehničku dokumentaciju. Prema mišljenju tužitelja stavljanjem klauzule o općenitoj primjeni Standardne ponude pogrešno je primijenjeno materijalno pravo, a ako je tuženik smatrao da se pojedine odredbe mogu primijeniti ubuduće, primjerice odredbe o cijeni ili o otklanjanju kvarova na ovakav pravni odnos nastao ozakonjenjem, pravilno bi postupio da je taksativno, odlukom, naveo takve eventualno primjenjive dijelove Standardne ponude, umjesto unošenja klauzule o općenitoj primjeni. Predlaže da se rješenje poništi te predmet vrati tuženiku na ponovni postupak te da mu se nadoknade troškovi postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

Tužitelj, Hrvatski Telekom d.d. u tužbi navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo jer je pogrešno odredio trenutak od kada se računa obveza plaćanja naknade za korištenje kabelske kanalizacije. Tužitelj se obratio tuženiku 28. lipnja 2017., ali je kao datum pokretanja postupka ozakonjenja trebalo uzeti dan 31. svibnja 2017., jer se tada tužitelj obratio društvu VIPnet d.o.o., te zahtijevao od tog društva da s tužiteljem uredi svoje međusobne odnose, što nije učinjeno zbog čega se nakon toga obratio tuženiku za donošenje osporenog rješenja. Nadalje, ističe da je u odnosu na duljinu trase odnosno kabela društva VIPnet d.o.o. u izreci rješenja koji se nalazi u tablici članka 1. ugovora pod rednim brojevima 55., 86., 105., 106., 107., 128., 144., 145., 148., 163. i 196. duljina kabela nepravilno utvrđena. Smatra da je tuženik neosnovano prihvatio duljine kabela od 0 metara na način kako je to prikazalo društvo VIPnet d.o.o., te smatra da je utvrđivanje stvarne duljine kabela važno i nužno iz više razloga, a prvenstveno kako bi se utvrdilo stvarno stanje i zauzeće kabelske kanalizacije. Potpuni i točni podaci o zauzeću kabelske kanalizacije pa time i stvarnim duljinama kabela koji zauzimaju prostor u kabelskoj kanalizaciji nužni su kako tužitelju tako i svim sudionicima na predmetnom tržištu. Tuženik prihvaća navode društva VIPnet d.o.o. iz isključivog razloga jer tužitelj nije u svojim prigovorima precizno naveo duljinu koju je društvo VIPnet d.o.o. propustilo dostaviti. Smatra da je takav stav tuženika neprihvatljiv jer tužitelj nema niti može imati podatke o duljini kabela. Također u tablici iz članka 2. ugovora čiji je sadržaj definiran točkom II. izreke rješenja na više mjesta je pod oznakom duljina trase navedena „- „ (crtica) time nije jasno niti u kakvoj vezi ista s duljinom kabela niti kako utječe na odnose tužitelja i društva VIPnet d.o.o. Predlaže da se poništi točka II. izreke rješenja.

Tuženik u odgovoru na tužbu tužitelja VIPnet d.o.o., navodi da Standardna ponuda EKI, odnosno njezine odredbe koje propisuju postupak izrade tehničkog rješenja i postupak uvlačenja kabela operatora korisnika doista nisu mjerodavne za postupak sređivanja postojećeg stanja, jer se radi o kabelima koji su već uvučeni, ali jednom kada se postupak sređivanja stanja dovrši, na buduće odnose operatora korisnika i HT-a mogu se primjenjivati samo odredbe Standardne ponude EKI, jer je to jedini pravni okvir temeljem kojeg zainteresirana osoba daje svoju infrastrukturu u najam. Toga je svjestan i tužitelj prema navodima iz tužbe s tom razlikom da on smatra kako je trebalo taksativno navesti koji su dijelovi Standardne ponude EKI primjenjuju nakon zaključenja ugovora. Tuženik to smatra nepotrebnim jer je u izreci obrazloženja jasno objašnjen opseg primjene Standardne ponude EKI. Navedeni prigovor tužitelja nije u vezi s postupkom sređivanja postojećeg stanja, već je

vezan uz sudske sporove koje tužitelj i zainteresirana osoba imaju pred redovnim sudovima. Standardna ponuda EKI se ne primjenjuje dok se ne dovrši postupak sređivanja postojećeg stanja, ali kad se on dovrši i kad se utvrdi da u trasi kabelske kanalizacije postoje kabeli za koje je potrebno sklopiti ugovor, jer se drugačije kabelska kanalizacija ne može koristiti, na taj ugovorni odnos primjenjuje se *pro futuro* odredbe Standardne ponude EKI. Smatra da je iz izričaja odredbe članka 16. stavka 9. Pravilnika jasno kako ona daje određenu fleksibilnost tuženiku pa stoga i u pogledu nalaganja obveze dostave dokumentacije koja je nužna za osiguranje pravilnog i sigurnog korištenja kabelske kanalizacije. U osporenom rješenju jasno je specificirana dokumentacija koju je tužitelj dostavio te ona koju još treba dostaviti tako da nema govora o dupliciranju obveza kao i o tome da bi se radilo o već ispunjenoj, nemogućoj i irelevantnoj činidbi. Tužitelj analizira potrebu dostavljanja tehničkog rješenja, što nije točno jer je jasno navedeno da se traži dostava tehničkog rješenja temeljem kojeg su stvarno izvedeni radovi na predmetnoj trasi iz kojeg je vidljiv način izvođenja radova, kako bi se znalo tko je, kada, i na koji način izveo radove. Podaci su važni radi informacije je li uz kabel postavljena zaštitna cijev, na koji način se pristupilo kabelskoj kanalizaciji, je li zdenac „razbijen“ pri vrhu ili se ušlo kroz uvodnicu, a što je nužno i važno za sigurnost mreže i za otklanjanje kvarova. Tužitelj banaliza i potrebu dostave podataka o pričuvnim duljinama i kabelskim spojnicama te priznaje kako u pravilu nije postavljao te elemente u skladu s pravilima struke pa iz tog izvodi zaključak da podaci o njima nisu niti potrebni. Ovakav stav je pravno nedopustiv jer se nemogućnost ispunjenja zakonom utemeljene obveze ne može opravdati ranijim protuzakonitim rješenjem. Tehnički podaci su vrlo bitni jer, primjerice, ako tužitelj navede da u nekom od zdenaca nema spojnicu, a nema je niti zainteresirana osoba, a u zdencu se spojnica fizički nalazi, tada se ta spojnica može smatrati nepoznatom i može se iz zdenca ukloniti, čime se stvara slobodni prostor. U odnosu na nezakonito proširenje legalizacije navodi da tužitelj problematizira obvezu dostave podataka o spojnicama i rezervnim duljinama, koje se nalaze u kabelskim zdencima na trasama koje su predmet ozakonjenja, tvrdeći kako kabelski zdenci nisu dio kabelske kanalizacije te ističe da je riječ o povezanoj opremi. Ovu tvrdnju smatra apsurdnom, jer su kabelski zdenci sastavni i integralni dio kabelske kanalizacije kako je to jasno navedeno u članku 2. točki 5. Pravilnika. Upućuje na odredbu članka 30. stavka 2. ZEK-a koja propisuje da se operator korisnik ne može koristiti elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom i drugom povezanom opremom, ako nema sklopljen ugovor s infrastrukturnim operatorom. Nejasna je osnova na kojoj tužitelj temelji stav kako pravo puta ne uključuje kabelske zdence jer je člankom 28. ZEK-a jasno definirano kako pravo puta uključuje elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu. Kabelski zdenac nije ništa drugo nego podzemna prostorija u kojoj se kabelska kanalizacija, u kojoj se nalaze kabeli, račva u različitim smjerovima pa je bez podataka o kabelskim zdencima tužitelju nemoguće označiti trasu nelegalno postavljenog kabela u infrastrukturi zainteresirane osobe. U odnosu na dostavu podataka o spojnicama i rezervnim duljinama navodi kako je u osporenom rješenju pojašnjeno da je riječ o podacima koji su potrebni kako bi se jasno utvrdilo koja je količina slobodnog prostora na navedenim trasama, koja trenutno nije poznata zbog nepostojanja podataka o položenim kabelima. Sređivanje postojećeg stanja je člankom 6. Pravilnika definirano kao jedan od načina ostvarivanja slobodnog prostora u kabelskoj kanalizaciji. Tužitelj nastoji umanjiti važnost činjenice da je nelegalno koristio infrastrukturu zainteresirane osobe za postavljanje svoje opreme, a posljedica toga je da zainteresirana osoba nema informacije o stvarnom stanju slobodnog prostora u svojoj kabelskoj kanalizaciji, s obzirom da nema nikakav tehnički podatak o položenim kabelima koji s druge strane mora davati na korištenje operatorima korisnicima. Smatra da se tužitelj neosnovano poziva na praksu suda u predmetu Us-7997/11,

u kojoj se tuženika upućuje da postupi upravo onako kako je to i učinio u osporenom rješenju te da donese odluku koja u cijelosti zamjenjuje ugovor. U odluci se utvrđuje sadržaj ugovora i on se unosi u izreku odluke, a u svojoj praksi sud je potvrdio više takvih odluka, primjerice presuda UsII-15/12-7 od 29. svibnja 2014. pa je postupanje tuženika sukladno zakonu i ustaljenoj sudskoj praksi. U odnosu na primjenu Standardne ponude EKI tuženik ponavlja kako je zainteresirana osoba obvezna svoju infrastrukturu davati na korištenje prema toj ponudi pa je to jedini pravno relevantni dokument i budući odnosi infrastrukturnog operatora i zainteresirane osobe njome su regulirani. Nije odstupio od svog stava da se Standardna ponuda EKI ne primjenjuje na postupak sređivanja stanja do trenutka donošenja odluke, te predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

Tuženik u odgovoru na tužbu tužitelja Hrvatskog telekoma d.d. navodi da je definirao da obveza plaćanja naknade za korištenje kabelaške kanalizacije počinje teći od 29. lipnja 2017. Upućuje na odredbu članka 16. stavak 12. Pravilnika. Tužitelj zanemaruje odredbu članka 16. stavka 2. Pravilnika iz koje proizlazi da infrastrukturni operator pokreće postupak ozakonjenja bez posredovanja tuženika na način da pozove sve operatore korisnike, druge pravne ili fizičke osobe koji imaju položene kabele na predmetnoj trasi, a nemaju zaključen ugovor o pristupu i zajedničkom korištenju kabelaške kanalizacije, da s njim uredi odnose sukladno odredbama zakona. Dan 31. svibnja 2017. tuženik nije mogao uzeti kao dan pokretanja postupka jer je tada tužitelj zainteresiranoj osobi uputio dopis kojim ga je pozvao da međusobno uredi svoje odnose. Tužitelj je tek pokretanjem postupka ozakonjenja pred tuženikom jasno izrazio svoju volju da sa zainteresiranom osobom uredi svoje međusobne odnose kroz ozakonjenje, a dopis kojeg je tužitelj uputio 31. svibnja 2017. zainteresiranoj osobi da uredi svoje odnose je zapravo preduvjet za pokretanje ovog postupka ozakonjenja pred tuženikom. Pri tome se tuženik poziva na odredbu članka 40. stavka 2. ZUP-a. U odnosu na tvrdnju tužitelja da je pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje ističe da je tuženik i to nakon svih očitovanja stranaka, spornim utvrdio pitanje statusa trasa pod rednim brojevima 55., 86., 105., 106., 107., 128., 144., 145., 148., 163. i 196. Tuženik je jasno obrazložio zašto nije prihvatio prigovore tužitelja a kojim prigovorima tužitelj spori izlaznu duljinu kabela te općenito podatak o kabelima. Tužitelj je iznosio paušalne prigovore glede duljine kabela, odnosno ne navodi koji je točan podatak i duljinu zainteresirana osoba propustila dostaviti. Kako tužitelj u tijeku postupka nije konkretizirao svoje prigovore, tuženik nije mogao iste prihvatiti, prihvaćena je duljina koju je zainteresirana osoba prikazala i specificirala u tablici dostavljenoj 12. lipnja 2018. Za razliku od tužitelja, zainteresirana osoba je u svojim očitovanjima iznijela konkretne razloge kojima potkrepljuje dostavljene podatke odnosno zašto duljina kabela iznosi 0 m, a koje razloge zainteresirane osobe je tuženik u konačnici i prihvatio. Ovdje se radi o kontradiktornom postupku pa je tuženik na temelju dostavljenih podataka o duljini kabela koje je dostavila zainteresirana osoba zatražio očitovanje tužitelja radi preciziranja duljine koje su bitne za rješavanje pravog stanja stvari, odnosno zauzeća kabelaške kanalizacije tužitelja te mu omogućio da ostvari svoja prava i pravne interese. Obzirom da tužitelj nije konkretizirao svoje prigovore tuženik ih nije mogao prihvatiti. Glede prigovora da je u točki II. izreke u tablici iz članka 2. Ugovora pod oznakom duljine trase navedena „crtica“ ističe da su stranke iznosile oprečne stavove pa je tuženik u tijeku provođenja upravnog postupka spornim utvrdio dva pitanja, pitanje statusa kabela koje se nalazi u kabelskim zdencima i pitanje statusa kabela koji se smatraju privodom, odnosno pristupnom kabelskom kanalizacijom i prihvatio duljinu koju je iskazala zainteresirana osoba u tablici dostavljenoj 12. lipnja 2018. te obrazložio razloge prihvaćanja takvih duljina kabela. Radi pojašnjenja tuženik je prihvatio razloge zainteresirane osobe obzirom da se radi o trasi koja nije predmetom ozakonjenja, o pristupnoj kabelaškoj kanalizaciji koja isključivo služi za

povezivanje jednog objekta na KK (DTK) koja se ne naplaćuje, o kabelu koji ulazi i/ili izlazi iz zdenca i nastavlja se na trasu koja nije predmetom ozakonjenja, o cijevima između TK ormara i KK zdenca zainteresirane osobe i o cijevima između CTV zdenca i KK zdenca zainteresirane osobe. Smatra kako izostavljanje pojma „crtica“ u obrazloženju rješenja ne može imati utjecaj na zakonitost osporenog rješenja. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

Hrvatski telekom d.d. u odgovoru na tužbu tužitelja VIPnet d.o.o. upućuje na odredbe članka 16. Pravilnika kojom je definirana dokumentacija koju je infrastrukturni operator dužan u toku postupka dostaviti tuženiku. Radi se o dokumentaciji infrastrukturi kojom raspolaže infrastrukturni operator te temeljem koje su operatori korisnici tek dužni prijaviti imaju li nelegalno uvučene kabele u istoj na način da kabele ucrtaju na dostavljenu dokumentaciju. Tu se radi o dokumentaciji koju je infrastrukturni operator dužan dostaviti kako bi se postupak ozakonjenja uopće mogao provesti. Upućuje na odredbu članka 16. stavak 9. tog Pravilnika iz koje jasno proizlazi da tuženik svojom odlukom, po završetku postupka ozakonjenja kako operatoru korisniku tako i infrastrukturnom operatoru, nalaže daljnje obveze a sve s ciljem sređivanja stanja u kabelskoj kanalizaciji. Također nisu osnovani navodi tužitelja da bi se radilo o obvezi koja je pravno i faktički nemoguća jer dokumentaciju čija mu je dostava naložena tužitelj mora ili bi morao imati za vlastite potrebe bez obzira što je predmetne kabele protupravno uvlačio u kabelsku kanalizaciju. Upravo postupak ozakonjenja, koji se vodi pred tuženikom, je sveobuhvatno i na sve operatore primijenio rješenje kojim se pokušava srediti stanje u kabelskoj kanalizaciji HT-a u koju su godinama operatori korisnici uvlačili svoje kabele bez znanja HT-a. Glede tvrdnje tužitelja da bi se radilo o nezakonitom proširenju legalizacije korištenja kabelske kanalizacije na kabelske zdenca upućuje na odredbu članka 2. Pravilnika u svezi s odredbom članka 16. stavak 2. Pravilnika. Također, glede primjene Standardne ponude tužitelja upućuje na odredbu članka 30. stavak 4. ZEK-a te je svrha postupka ozakonjenja da isti rezultira ugovorom između operatora korisnika i infrastrukturnog operatora. Smatra da je tuženik postupio sukladno propisima donoseći rješenje kojim je utvrdio sadržaj tog ugovora. Ističe da je sam postupak ozakonjenja uređen člankom 16. Pravilnika te Standardna ponuda EKI nema takvih procesnih odredbi kojim bi uređivale sami postupak ozakonjenja. Onog trenutka kada se postupak ozakonjenja provede isti rezultira uređenjem odnosa između operatora korisnika infrastrukturnog operatora, a ti odnosi mogu biti regulirani isključivo Standardnom ponudom EKI. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja VIPnet d.o.o.

VIPnet d.o.o. u odgovoru na tužbu koji je podnio tužitelj Hrvatski telekom d.d. navodi da HT prilikom dostavljanja prijedloga za mirno rješavanje spora od 31. svibnja 2017. nije dostavio dokaze da je on zaista infrastrukturni operator. Također svi kabeli pod rednim brojevima 55., 86., 105., 106., 107., 128., 144., 145., 148., 163. i 196. su ispravno označeni duljinom „0“ s obzirom da se ne radi o kabelima u trasama koje su bile predmetom konkretnog postupka obrazloženja a što je tužitelj i obrazložio u svom očitovanju od 12. lipnja 2018. i 21. lipnja 2018.

Tužitelj VIPnet d.o.o. podneskom koji je zaprimljen na Sudu 2. siječnja 2019. obavijestio je Sud da je temeljem rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu Tt-18/34897-2 tvrtka društva VIPnet d.o.o. promijenjena u A1 Hrvatska d.o.o. te se očitovao na odgovor na tužbu tuženika u kojoj navodi da tuženik ima pravo strankama određivati samo one obveze koje ga ovlašćuje Pravilnik, što ovdje nije učinjeno. Sporni kabeli nisu postavljeni u kabelsku kanalizaciju u redovnim uvjetima kakvi postoje nakon što je tuženik HT prisilio na donošenje Standardne ponude te smatra da mu je nametnuta obveza koja nije moguća. Ustraje da je nezakonito utvrđenje da je između stranaka sklopljen ugovor kao i da je nezakonita klauzula o općenitoj primjeni Standardne ponude HT-a.

Hrvatski telekom d.d. nije dostavio očitovanje na navode odgovora na tužbu.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) Sud tužbene zahtjeve ocjenjuje neosnovanim.

Prvenstveno neosnovano tužitelj VIPnet d.o.o. prigovora da tuženik nezakonito utvrđuje kako je između stranaka sklopljen ugovor umjesto određivanja prava i obveza stranaka samim upravnim aktom jer, prema ovosudnoj praksi, primjerice u presudi UsII-15/12 od 29. svibnja 2014., na koju se osnovano poziva i tuženik u odgovoru na tužbu, proizlazi da je odluka tuženika u kojoj se u izreci utvrđuje sadržaj ugovora, na način kako je to i učinjeno u osporenom aktu, zakonita.

U postupku ozakonjenja je nesporno utvrđeno da tužitelj ima uvučene kabele bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije s infrastrukturnim operatorom Hrvatskim telekomom d.d. upravo na trasama na administrativnom području grada Zaprešića – faza 2. sve detaljno navedeno u izreci navedenog rješenja (točka II. izreke). Zbog toga je radi konačnog sređivanja stanja u kabelskoj kanalizaciji bilo potrebno u postupku koji je proveden, urediti odnose sukladno odredbi članka 30. stavka 2. ZEK-a. Tom odredbom propisano je, između ostalog, da se operator korisnik ne može koristiti elektroničkom komunikacijskom infrastrukturom i drugom povezanom opremom ako nema sklopljen ugovor s infrastrukturnim operatorom, o čemu se ovdje radi.

Nadalje, sređivanje postojećeg stanja kabela uvučenih bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije, uređeno je člankom 16. Pravilnika koji u stavku 5. propisuje da je infrastrukturni operator obavezan uz zahtjev za pokretanje postupka ozakonjenja priložiti propisanu dokumentaciju. Prema stavku 6. citiranog članka Pravilnika HAKOM će, na temelju zahtjeva iz stavka 5. ovoga članka, zatražiti od operatora korisnika i svake druge pravne ili fizičke osobe, da u roku od 30 dana prijave HAKOM-u uvučene kabele na predmetnoj trasi, na način da ih ucrtaju u dokumentaciju iz stavka 5. ovoga članka.

Dakle, svrha je ovog postupka izraditi konačnu i cjelovitu dokumentaciju stvarnog stanja kabelske kanalizacije na predmetnoj trasi, radi čega je u postupku bilo potrebno dostaviti propisanu dokumentaciju, što je i učinjeno, kako to proizlazi iz podataka spisa predmeta.

Prema odredbi članka 16. stavak 9. Pravilnika po završetku postupka, HAKOM donosi odluku kojom nalaže daljnje obveze infrastrukturnom operatoru, operatoru korisniku i pravnoj ili fizičkoj osobi, u cilju konačnog sređivanja stanja u kabelskoj kanalizaciji pa je tuženik temeljem te odredbe bio ovlašten osporenim rješenjem (točka III.) naložiti dostavu tehničke dokumentacije za trase iz točke II. izreke rješenja.

Stoga, ovaj Sud ocjenjuje neosnovanim prigovore tužitelja koji se odnose na navedenu točku III. izreke osporenog rješenja jer je istom određena dostava dokumentacije koja je nužna kako bi se osiguralo pravilno i sigurno korištenje kabelske kanalizacije.

Neosnovano tužitelj smatra da se radi o nezakonitom proširenju legalizacije korištenja kabelske kanalizacije na kabelske zdence jer prema članku 2. točka 5. Pravilnika, na koju upućuje tuženik u odgovoru na tužbu, kabelska kanalizacija je dio elektroničke komunikacijske infrastrukture koji se sastoji od mreže podzemnih cijevi od pogodnog materijala, kabelskih zdenaca i kabelskih galerija, koja služi za postavljanje i zaštitu elektroničkih komunikacijskih kabela, a prema daljnjoj točki 6. kabelski zdenci su podzemne prostorije višestruke namjene, koje se postavljaju na mjestima nastavljanja, križanja i promjene smjerova kabelske kanalizacije, te ispred kabelskih razdjelnika i centrala.

Stoga je u ovom postupku, u kojem se radi o sređivanju postojećeg stanja kabela uvučenih bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kabelaške kanalizacije, koja obuhvaća i kabelski zdenac bilo potrebno, i prema ocjeni ovog Suda, tražiti dostavu podataka koji se odnose i na kabelski zdenac iz razloga što se radi o radovima koje je izveo upravo tužitelj, za kojeg je utvrđeno da ima uvučene kabele na trasama koji su predmet ovog postupka. Trasom se prema članku 2. točki 10. Pravilnika smatra pravac i geodetski pozicionirana linija kabelaške kanalizacije unutar koridora elektroničke komunikacijske infrastrukture. Stoga pogrešno tužitelj zaključuje da kabelski zdenac nije dio kabelaške kanalizacije jer je već upravo suprotno on njen dio, a trasom se određuje pravac te kanalizacije, koja je predmetom sređivanja postojećeg stanja.

Također, Sud prihvata stajalište tuženika da se odredbe važeće Standardne ponude EKI primjenjuje na sve buduće odnose između stranaka nakon okončanja postupka sređivanja stanja i sklapanja ugovora i primjenjuju se na one situacije koje nisu uređene ovim rješenjem, za što je tuženik dao osnovane razloge u obrazloženju osporenog rješenja, koje prihvaća i ovaj Sud.

Nadalje, neosnovan je prigovor tužitelja Hrvatskog telekoma d.d. da je pogrešno određeno da je obveza plaćanja naknade za korištenje kabelaške kanalizacije počela teći od 29. lipnja 2017. umjesto od 31. svibnja 2017. kada je tužitelj VIPnet-u d.o.o. uputio dopis kojim ga se poziva na međusobno sređivanje odnosa.

Ovo iz razloga, jer je odredbom članka 16. stavak 4. Pravilnika propisano da infrastrukturni operator može pred HAKOM-om pokrenuti postupak ozakonjenja, samo ako je prethodno pokušao sam urediti međusobni odnos s operatorima korisnicima i drugim pravnim ili fizičkim osobama time da se sukladno odredbi stavka 12. istog članka Pravilnika najam za korištenje kabelaške kanalizacije plaća od dana pokretanja postupka ozakonjenja. Stoga, dopis koji je Hrvatski telekom d.d. uputio VIPnet d.o.o. i kojim ga se poziva da međusobno urede svoje odnose je preduvjet za pokretanje postupka pred tuženikom te je pravilno tuženik, a imajući u vidu odredbu članka 40. stavka 2. ZUP-a, odredio obvezu plaćanja naknade za korištenje kabelaške kanalizacije od dana pokretanja postupka ozakonjenja pred tuženikom.

Nadalje, osnovano je tuženik nakon iscrpno provedenog postupka i očitovanja svih stranaka u postupku utvrdio duljinu kabela koju je VIPnet d.o.o. specificirao u tablici dostavljenoj 12. lipnja 2018. jer je u svojim očitovanjima iznio konkretne razloge potkrijepljene dostavljenim podacima za razliku od Hrvatskog telekoma d.d. koji je iznosio samo paušalne prigovore.

Slijedom navedenog tuženik je sukladno navedenim zakonskim odredbama i odredbama Pravilnika donio zakonitu odluku.

Valjalo je temeljem odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u točki I. izreke presude, a odluka o troškovima spora (točka II. izreke) utemeljena je na odredbi članka 79. stavak 4. istog Zakona.

Odluka o objavi presude temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 12. rujna 2019.

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	30.9.2019. 14:34:20		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/77	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-3	Spis	0	

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.

Za točnost otpisala - ovjereni službenik

Janja Nemčić